

[Sundhedsministeren]

- Kun med et godt helbred kan man fuldt ud udnytte sine fysiske og psykiske ressourcer, og hovedvægten i sundhedspolitikken bør derfor ligge på sundhedsfremmende foranstaltninger og forebyggelse.
- Et velinformeret og -motiveret samfund er afgørende, da et sundt liv først og fremmest skabes af borgerne selv.
- Samarbejde om sundhed mellem landets mange sektorer er nødvendigt. Sundhedssektoren kan selv kun klare nogle af problemerne. Forudsætningerne for et sundt liv bestemmes ofte i andre sektorer.
- De grundlæggende hensyn til sundheden bliver bedst tilgodeset i nærsamfundet, tæt ved folks hjem og arbejdsplads. Her har den primære sundhedstjeneste en afgørende betydning med let tilgængelige ydelser og en hyppig kontakt med befolkningen.

Sundhedsministeriet

Med oprettelsen af Sundhedsministeriet er ansvaret for en række vigtige opgaver vedrørende befolkningens sundhed, som hidtil har været placeret under forskellige ministres ansvarsområde, blevet samlet.

Regeringens formål hermed er især at sætte handling bag de gode politiske viljer, at intensivere det centrale sundhedspolitiske udspil i et samarbejde mellem regeringen og de kommunale parter og de ansatte i sundhedsvæsenet, at styrke indsatsen omkring sundhedsfremme, sundhedspædagogik og sygdomsforebyggelse og at give disse opgaver en meget central placering, ikke kun i sundhedsvæsenet, men i samfundet som helhed.

Samtidig skal der ske den nødvendige koordination af de mange forskellige opgaver i sundheds- og sygehussektoren og den tilgrænsende del af socialektoren til gavn for hele befolkningen i form af bedre muligheder for en sundere og fysisk rigere tilværelse og til gavn for patienterne i form af et mere effektivt, et mere kvalitets- og servicebetonet og et mere sammenhængende sundhedsvæsen.

Regeringens udgangspunkt for disse bestræbelser er, at det ikke behøver at betyde ekstra udgifter for skatteyderne.

Sundhedsfremme og forebyggelse

Sundhedsvæsenets vigtigste opgave er at forhindre, at sygdom opstår.

Den behandlende sundhedssektor og især sygehusvæsenet har hidtil haft en alt for dominerende rolle. Der har jo desværre været en tilbøjelighed til at vurdere de enkelte rollers betydning for helheden med ressourceforbruget som målestok. Når interessen især har samlet sig om sygehusene, hænger det naturligvis sammen med, at det er her, de mange tusinde stillinger og de mange milliarder findes. Spørgsmål om liv og helbred har her en konkret form, som vi alle kan forholde os til. Det endnu raske menneskes sundhedsproblemer er ikke på samme måde håndgribelige. Resultatet af en sygdomsforebyggende indsats er vanskeligt at måle, og resultaterne kommer først på så lang sigt, at de derfor ikke mærkes så markant. Derimod bliver den, der konkret redder et andet menneske fra ulykke eller død, indstillet til medalje.

Vurderingen af effekten af den førte sundhedspolitik bør naturligvis ske med udgangspunkt i den sundhedspolitiske hovedmålsætning: at bevare og styrke befolkningens sundhed og at forhindre, at sygdomme opstår. Målt i forhold hertil har den hidtil førte sundheds- og forebyggelsespolitik været både en succes og en fiasko.

En succes, fordi vi har fået bugt med de meget alvorlige sundhedsproblemer, der tidligere var totalt dominerende. Dødeligheden er faldet drastisk. Mange tidligere udbredte, alvorlige og oftest dødelige sygdomme er udryddet eller nu hurtigt helbredelige, f.eks. difteri og tuberkulose. Generelt er sundhedstilstanden i dagens Danmark god. Det er godt. Det betyder nemlig, at vores muligheder for at få et længere og sundere liv aldrig har været bedre end nu. Men det kræver, at vi hver især gør en indsats.

Det burde være en helt selvfølgelig konsekvens af denne udvikling, at det i stigende grad er ældre mennesker, der ofte uden tidligere at have haft nævneværdig kontakt med sundhedsvæsenet, tæt på livets afslutning, ofte i det aller sidste leveår, lægger beslag på behandlingsapparatet. Det ville være en ideel situation og helt i overensstemmelse med de mål, vi har sat os: at befolkningen lever et længere og mere aktivt liv uden nævneværdige sygdomsproblemer og først får behandlingsbehov, når helbredet – uundgåeligt – svigter på grund af alderdom.

Vi er imidlertid endnu meget langt fra dette mål.